

ПЕСТАЛОЦИ.

Прѣвелъ отъ французки: Ил. Веновъ.

Човѣкътъ, който най-много е обичалъ дѣцата и който е билъ всецѣло посветенъ да ги учи и възпитава, е *Песталоци*. Роденъ въ Цюрихъ, Швейцария, въ 1746. год., Песталоци бѣше научилъ отъ майка си само тази поука: *Бжди полезенъ на ближнитъ си, особно на тѣзи, които сж нещастни.*

Като търсѣше цѣра на мизерията, той се залови изпърво да изучава правото, съ надежда да намѣри такива прѣобразования въ законитѣ, които биха намалили бѣднотията. Той не закѣснѣ обаче да се убѣди, че сжщинскитѣ цѣрѣ не се заключава толкова въ измѣнението на законитѣ, отколкото въ просвѣщението на умоветѣ. Тогава като че свѣтливъ лжчъ блесна въ неговия умъ, и той рѣши да стане учителъ.

„Благородна длъжностъ, пише той, ти си може би най-добрата отъ всички! Тебе избрахъ азъ. Ще се заобиколя съ дѣца, ще ги уча, ще ги обичамъ и съ това ще принесе по-голъма полза, отколкото ако заемахъ високо положение въ държавата“.

Въодушевенъ отъ тази благородна идея, той събра около си осемдесетъ бѣдни дѣца, безпомощни и изоставени въ нѣмотия.

— „Елате, имъ каза той, азъ ще ви дамъ, като ви уча, срѣдството да прѣкарате честно живота си!“

И той ги заведе въ една кжща, която бѣше купилъ, за да я прѣобърне въ училище.

Понеже никой не му плащаше за труда и за разносжитѣ, той скоро изхарчи малкото богатство, което имаше. Но неговиятъ новъ методъ на обучение бѣше толкова привлѣкателенъ, неговото сърце тѣй благородно, неговата воля толкова постоянна, че той можа да прѣобърне стотина лоши дѣца на разумни сжщества.

„Моето богатство, казваше той, отиде, но моятъ